

domovníkem kdykoliv na požádání bylo otevíráno. Smluvní nárok na klíč byl by měl žalovaný jen tehdy, kdyby si v nájemní smlouvě byl vymínil, že mu domovní klíč k používání ponechán býti musí. Že vlastník takový závazek na sebe vzal, žalovaný netvrdí, udáváje pouze, že obdržel klíč od majitele domu ihned při nastěhování v r. 1916, netvrdí však, že se tak stalo na základě závazku, nájemní smlouvou převzatého. Nelze proto souhlasiti s míněním odvolacího soudu, že oprávnění žalovaného používat domovního klíče jest částí nájemní smlouvy, spíše šlo tehdy o pouhé nezávazné povolení se strany vlastníka, klíče užívati, které vlastník mohl kdykoliv odvolati, kdyby byl učinil jiné vhodné opatření, by nájemníkům volný přístup k jejich bytům zajistil. I když se připustí, že v r. 1918, když vlastnice domu dala pořídit nový klíč domovní a dala si žalovaným zaplatiti náklady za jeho zhotovení, jiné náklady za používání po něm nežádajíc, žalovaný nabyl práva, nadále bezplatně klíče užívati, dlužno přece podle § 914 obč. zák. přiznati vlastnici oprávnění, odněti žalovanému toto právo na bezplatné užívání klíče z důležitých důvodů. Za takový důležitý důvod jest uznati ustanovení nového zákona, zavazující vlastníka domu, by odškodnil domovníka, dal-li nájemníkovi klíč, neboť není pochybnosti, že by vlastnice nebyla žalovanému bezplatné užívání klíče povolila, kdyby byla mohla předvídati, že jí tím vznikne závazek, odškodniti za to domovníka. Prvý soud zjistil, a zjištění to zůstalo nezměněno v druhé stolici, že vlastnice domu, když žalobce nastoupil svou službu jako domovník, upozornila nájemníky, že žalobce jest oprávněn, požadovati od nich klíčové. Tím dala zřejmě na jevo, že nepovoluje nadále bezplatného užívání domovních klíčů, nýbrž žádá, by z užívání byl domovníkovi placen předepsaný poplatek. K tomu byla dle toho, co bylo řečeno, oprávněna. Jelikož žalovaný se nezrekl dalšího užívání klíče, nýbrž ho i na dále používal, souhlasil mlčky s tímto návrhem a jest proto povinen, poplatek zaplatiti a to podle §§ 881 a 882 obč. zák. přímo žalobci.

Čís. 1690.

Zaplatil-li dlužník před výkonem exekuce k rukám výkonného orgánu, jsou veškeré exekuční úkony bezpředmětny. Otázku, zda placení stálo se právem a penězi dlužníkovými, nelze řešiti v řízení exekučním.

(Rozh. ze dne 24. května 1922, R I 598/22.)

Dne 28. března 1922 přišel do bytu dlužníkovy výkonný orgán, by provedl zájem pro peněžitou pohledávku vymáhajícího věřitele, ježto mu však manželka dlužníkovy vymáhanou pohledávku zaplatila, upustil od zájmu, načež exekuční soud vyrozuměl strany, že zájem nebyl předsevzat. Téhož dne 22. března 1922 zahájeno bylo o jmění dlužníka řízení vyrovnací a vyvěšena vyhláška vyrovnací na desce vyrovnacího soudu. Ku stížnosti dlužníka prohlásil rekursní soud, jenž byl zároveň vyrovnacím soudem, výkon exekuce ze dne 22. března 1922 neplatným a nařídil vymáhajícímu věřiteli, by vrátil dlužníku při výkonu zaplacený peníz. **Důvody:** Usnesením ze dne 28. března 1922 zahájeno bylo o jmění dlužníka vyrovnací řízení a vyhláška vyrovnací téhož dne na

soudní desce tohoto soudu byla vyvěšena. Exekuce, o níž tu jde, povolená ještě před zahájením vyrovnacího řízení, tudíž platně, provedena byla dne 28. března 1922 a manželka dlužníka zaplatila při výkonu pohledávku s příslušenstvím celkem 919 K 30 h a částka ta odevzdána byla výkonným orgánem zástupci vymáhající věřitelky. Poněvadž dle ustanovení § 10 odstavec první vyr. řádu od vyhlášení řízení vyrovnacího nelze proti dlužníku nabýti ani práv zástavních ani jím při exekuci nesmí býti placeno a právní účinky vyhlášeného řízení nastupují podle § 7 vyr. ř. již počátkem dne, kdy vyhláška na soudní desku byla přibita, neměla dne 28. března 1922 exekuce proti dlužníku vůbec býti vykonávána a, stalo-li se tak, měl výkon býti jako nepřipustný zrušen a důsledky jeho odčiněny. Neprávem však první soud usnesením ze dne 29. března 1922 výkon exekuce a nastalé při něm placení schválil a strany o něm vyrozuměl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle protokolu výkonného orgánu ze dne 28. března 1922 a obsahu rekursních spisů obou stran je zřejmo, že pohledávku, k jejímuž zajištění měl býti exekuční výkon proveden, zaplatila výkonnému orgánu za dlužníka jeho manželka, že jí výkonný orgán na zaplacenou částku vydal kvitanci, od výkonu exekuce proto upustil a částku tu odevzdal zástupci vymáhající věřitelky. Z toho jde, že pohledávka vymáhající věřitelky byla manželkou dlužníkovou dobrovolně zaplacená k rukou výkonného orgánu ve smyslu § 25 odstavec druhý a 46 ex. ř., 379 odstavec čtvrtý druhá věta j. ř. a návodu pro výkonné orgány I. díl 20 a 21. Nejde tudíž o skutečný exekuční výkon, o zabavení neb odejmutí peněz v cestě exekuční ve smyslu § 261 ex. ř., nýbrž o dobrovolné zaplacení dluhu dlužníka vymáhajícímu věřiteli k rukou výkonného orgánu, který jest oprávněn placení takové jménem vymáhajícího věřitele přijati a je kvitovati a má tedy dle zákona postavení jeho zmocnitele, § 25 odstavec druhý ex. ř., §§ 1412, 1424, 1426 obč. zák. Zaplacením takovým, stranami samovolně provedeným, jsou veškeré úkony exekuční bezpředmětny a exekuční soud nemá již jiného úkolu, nežli strany o tom vyrozuměti, je-li toho třeba. Otázku, zda placeno bylo penězi dlužníka či osoby třetí a zda placení stalo se právem či neprávem, nepřísluší v exekučním řízení řešiti.

Čís. 1691.

Udána-li za souhlasu obou stran kupní cena penízem nižším, než skutečně umluveno, by zkráceny byly veřejné dávky, jsou kupitelé povinni nahraditi prodatelům polovinu pokuty, již tito následkem nesprávného údaje zaplatili, byť i prodatelé nepodali stížnosti do výše pokuty.

(Rozh. ze dne 24. května 1922, Rv I 200/22.)

Žalobci prodali žalovaným pozemek sáh po 23 K, v písemném vyhotovení smlouvy však uvedli 10 K za 1 sáh. Ježto pak žalobcům byla vzhledem k tomuto nesprávnému údaji vyměřena dávka z přírustku hod-